

Nắng Ấm

Contents

Nắng Ấm	1
1. Chương 1: Về Phỏng Vấn	1
2. Chương 2: Về Đi Công Tác	4
3. Chương 3: Tiêu Bạch Trở Lại	7
4. Chương 4: Buổi Họp Mặt Bạn Học Trung Học	9
5. Chương 5: Về Bạn Nhảy Của Boss Lớn	12
6. Chương 6: Về Cục Cưng	15

Nắng Ấm

Giới thiệu

Thể loại: truyện ngắn, hiện đại Editor: p3104 Raw: Tấn Giang Độ dài: 6 chương Poster: Min Jay Chỉ vì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-am>

1. Chương 1: Về Phỏng Vấn

Lúc Tô Thanh Hiểu thở hồng hộc chạy đến xã tạp chí vừa lúc đúng giờ. Chủ biên sớm đã ngồi ở chỗ của Tô Thanh Hiểu trong phòng làm việc, tựa hồ còn mang theo vẻ mặt lo lắng. Nhất định là muốn tìm bắt măn đây, muốn tìm bắt măn. Thanh Hiểu nghĩ đến ông chồng hói đầu của chủ biên liền thấy lạnh lẽo. Quả nhiên có tiền có thể sai quỷ đẩy ma, ở trong mắt Thanh Hiểu, ma nữ chủ biên xinh đẹp lại gã cho một lão hói đầu có tiền. Nhưng mà, đã gã cho lão già có tiền kia, sao lại còn đến xã tạp chí gây tai họa cho bầy tiểu nhân vô tội bọn cô chứ.

“Thanh Hiểu, hoàn hồn đi. Chủ biên đã ngồi đây nửa tiếng. Hình như có chiều hướng nổi giận.” Mạt Nhiên ngồi cạnh Thanh Hiểu huých cánh tay cô. Nhưng mà Thanh Hiểu không muốn nói, vừa nãy cô chuồn vào, chủ biên ngay cả nâng mí mắt cũng không có.

“Nhiên Nhiên, ma nữ có phải muốn tìm bắt măn hay không?” Thanh Hiểu làm ra bộ dáng nghiêm túc.

“Có chút.” Mặt Nhiên ngẩng đầu cẩn thận quan sát chủ biên một cái.

Ngay lúc ánh mắt của Thanh Hiểu và Mặt Nhiên dừng trên người chủ biên, chủ biên phụng phịu rút cuộc mở miệng vàng.

“Tô Thanh Hiểu, Mặt Nhiên, hai cô theo tôi vào văn phòng.” Vẫn là âm thanh êm tai như vậy, vì sao lại nghe ra khủng bố chứ, Thanh Hiểu cảm thấy lông tơ của mình đều dựng lên.

Vì thế, hai phóng viên nhỏ bé nơm nớp lo sợ đi theo sau đại ma nữ khí thế凛冽, khụ khụ, đến chỗ của đại ma nữ.

Ma nữ chủ biên ngồi trên ghế xoay tròn của mình, “Biết vì sao sáng nay tôi ở văn phòng các cô chờ các cô không?”

Cô không nói sao tôi biết. Chẳng lẽ đặc biệt đi điểm danh? Thanh Hiểu thầm nghĩ.

Mặt Nhiên dùng sức túm góc áo của Thanh Hiểu, cô cảm thấy nha đầu Mặt Nhiên nhất định là bị dọa rồi.

“Chủ biên. Cô không phải muốn trừ tiền lương của chúng tôi chứ?” Thanh Hiểu cố lấy dũng khí, gương mặt hướng về chủ biên. Khoé miệng chủ biên đại nhân run rẩy hiem thấy.

“Khụ khụ, thực ra tôi tìm các cô là vì buổi trưa phải phỏng vấn một vị có tiếng tăm.”

“Vậy có liên quan gì đến chúng tôi? Không phải còn có Lâm Diễm sao?” Tô Thanh Hiểu giữ chặt tay của Mặt Nhiên. Kỳ thật cô cũng rất sợ đấy!

“Lâm Diễm xin nghỉ phép.” Về mặt chủ biên rất tiếc nuối, “Vì vậy, tôi nghĩ để hai cô phối hợp với tôi trưa nay đi phỏng vấn thanh niên kiệt xuất nhất của thành phố chúng ta.”

Thanh niên kiệt xuất nhất của thành phố chúng ta? Tô Thanh Hiểu đột nhiên có dự cảm chẳng lành. Cô nhìn thấy vẻ mặt của Mặt Nhiên hưng phấn mà ôm một chồng tài liệu đi ra ngoài, Thanh Hiểu đau buồn. Dự cảm không rõ ràng, mà rất cuộc đến từ phương nào.

Mơ mơ màng màng trở lại văn phòng, thuận tay lấy tài liệu, Thẩm An Trình, giới tính nam.

Thanh Hiểu rốt cục hiểu được dự cảm không rõ ràng đến từ đâu.

Thảo nào sáng nay lúc ra ngoài, tên kia còn nói buổi trưa gặp! Nhất định là có âm mưu, có âm mưu mà! Chả trách đêm qua tên kia không phá mình!

“Thanh Hiểu, bộ dạng của anh ta rất đẹp trai! Cậu nói xem, anh ta có đẹp trai bằng người đàn ông nhà cậu không? Bà đây nghe cậu khen người đàn ông của mình, cũng không dẫn ra cho tớ xem.” Mặt Nhiên nhìn chằm chằm vào tấm ảnh Thẩm An Trình mặc âu phục trên tài liệu. Thanh Hiểu thật sự muốn nói với cô, kỳ thật Thẩm An Trình chính là cầm thú. Thanh Hiểu đỏ mặt. Khụ khụ, khi anh không mặc quần áo là cầm thú.

“Hả? Người đàn ông của tớ, làm sao đẹp trai như vậy.” Che dấu trong thời gian dài đã khiến bản lĩnh nói dối của Thanh Hiểu không trầy xước. Không phải cô không muốn nói với người khác, ông xã của Tô Hiểu Thanh cô là Thẩm An Trình, là thanh niên kiệt xuất sở hữu xí nghiệp đa quốc gia, là tình nhân trong mộng của đa số phái nữ, thiếu sót duy nhất chính là, người đàn ông này lúc 23 tuổi đã kết hôn, mà đối tượng kia chính là Tô Thanh Hiểu.

Một khi bí mật này bị người khác biết, cô sẽ không thể ra ngoài làm việc nữa. Thân là con dâu của nhà họ Thẩm cũng chỉ được người ta nịnh bợ thôi.

“Oh wow, Thanh Hiểu, mặt cậu rất đỏ nha, có phải đêm qua..., hửm?” Mặt Nhiên cười gian tới gần Tô Thanh Hiểu, trong văn phòng còn có hai đồng sự nam khác bất giác ho khan vài tiếng.

“Cậu toàn nghĩ bậy bạ.” Cô lấy ra tờ giấy che mặt mình.

Đây là một buổi sáng thống khổ nhất sau khi Thanh Hiểu vào xã tạp chí mới SYP này. Mặc dù lúc mới vào làm việc bị ma nữ chủ biên tra tấn đến chết đi sống lại, nhưng còn hơn phỏng vấn chồng mình a. Nếu bại lộ, cô sẽ thật sự biến thành bà chủ gia đình.

Chuyện lo lắng nhất quả nhiên tới rất nhanh. Tô Thanh Hiểu ngay cả ăn trưa cũng chưa xong, Mạt Nhiên lại còn cười cô là không phải tối qua mệt quá ư. Cô thật là có nỗi khổ nói không nên lời.

Đến một giờ là giờ nghỉ trưa, bầu không khí của cả ban biên tập khẩn trương lên. Ma nữ quả thực lôi kéo Tô Thanh Hiểu trang điểm, Mạt Nhiên ở một bên nhìn mà cười không ngừng. Trong lòng Mạt Nhiên đương nhiên biết rõ, Thanh Hiểu là nhân viên nữ nhìn được nhất cả bộ môn, tuy rằng không nói tới xinh đẹp, nhưng quả thực rất thanh tú, hoàn toàn không nhìn ra cô đã 25 tuổi, trang điểm vào lại có điểm thu hút, ngay cả những đồng sự nam khác nhìn thấy cũng chảy nước miếng. Nếu không phải Thanh Hiểu đã kết hôn, e rằng bọn họ sẽ xông lên.

Phiền não nhất chính là Thanh Hiểu, nếu bị Thẩm An Trình thấy dáng vẻ của cô thế này, e rằng anh sẽ tức giận.

Thẩm An Trình ngoài phản đối công việc của Thanh Hiểu, dùng lời của anh mà nói, anh kiếm tiền đủ để em xài mấy đời, còn muốn đi làm việc chi nữa.

Nhưng Tô Thanh Hiểu thuộc loại không thể ngồi nhà diễn hình, đương nhiên, dùng trình độ chiều chuộng bà xã của Thẩm An Trình, dĩ nhiên anh sẽ mặc cô đi làm. Tuy nhiên anh là một người đàn ông đặc biệt chiếm hữu, không cho phép những người đàn ông khác ngấp nghé đến vợ mình. Ví dụ như lúc còn ở đại học, trong trường có vài nam sinh rất chịu khó theo đuổi Thanh Hiểu. Thẩm đại BOSS không nhin được nữa, thừa dịp cô không chú ý mà để lại dấu hôn trên cổ cô, quả nhiên các nam sinh kia liền hiểu được.

Nhưng mà cũng làm hại Thanh Hiểu bị bạn học chọc ghẹo. Hậu quả chính là Thẩm đại BOSS bị đuổi xuống giường một tuần.

Sau khi kết hôn anh càng không cho phép đàn ông khác ham muốn. Vì vậy anh luôn yêu cầu vợ mình không được trang điểm. Chẳng qua Thẩm đại BOSS lại quên mất, lúc Tô Thanh Hiểu không trang điểm kỳ thật cũng rất đẹp.

Tô Thanh Hiểu nhìn chằm chằm chính mình trong gương, sau đó chợt nghe tiếng giày cao gót “cộc cộc cộc” của ma nữ chủ biên. Mạt Nhiên kéo tay Thanh Hiểu, lặng lẽ nói câu, “Đến đây.” Cứ dựa theo dẫn dò của chủ biên mà đứng thẳng ở bên cạnh ghế. Kỳ thật Thanh Hiểu càng muốn chôn mặt mình xuống đất hơn.

Nhưng ông trời cố tình không cho cô cơ hội này, chủ biên đại nhân liền mang người vào trong.

Thẩm An Trình mặc bộ âu phục màu đen, là đồ đi làm bình thường, nhưng mặc trên người anh bề ngoài và khí thế càng đẹp trai phong độ hơn, bộ âu phục này có vẻ đặc biệt cao ngất.

Thanh Hiểu rất muốn gào thét, thực ra bộ đồ kia là do chính cô mặc vào cho anh. Thanh Hiểu lại đỏ mặt.

Song, trong lúc chủ biên ra vẻ phỏng vấn, Thẩm An Trình ngay cả liếc nhìn bọn cô một cái cũng không có, Thanh Hiểu cảm thấy nhẹ nhõm.

Nhìn qua Mạt Nhiên ở bên cạnh, cô bạn nhìn chằm chằm vào anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Đó chính là chồng tở, chồng tở.

Phát hiện anh hoàn toàn không để ý đến các cô, Thanh Hiểu liền cảm thấy hết lo lắng, cô bắt đầu quan sát Thẩm An Trình.

Khi anh làm việc, cô chưa bao giờ thấy qua, một lần duy nhất đến công ty anh, lại bị xem như cô nàng đưa nước, còn nói muốn nhìn lên dáng vẻ khi làm việc của Thẩm đại BOSS một chút, kết quả bị anh kéo vào văn phòng tử hình ngay tại chỗ.

Lần này, rốt cuộc cô có thể nhìn anh đằng hoàng. Cho dù trả lời máy móc, từ miệng anh thốt ra lại rất có lý lẽ.

“Như vậy, xin cho tôi hỏi vấn đề cuối cùng, nghe nói Thẩm tổng đã kết hôn?”

Khụ khụ, Tô Thanh Hiểu sao lại cảm thấy ánh mắt của anh thối qua người cô. Thật là khủng khiếp, thật là khủng khiếp.

“Đúng vậy.” Lúc nói câu này, trong vẻ mặt anh vốn nghiêm túc lại mang theo một chút dịu dàng, Mạt Nhiên và ma nữ chủ biên đều cho rằng mình hoa mắt, chỉ có cô biết, người đàn ông này yêu mình cỡ nào.

Lúc tiễn Thẩm An Trình rời khỏi, ma nữ không biết ăn trúng gió gì lại đau bụng, cô ta để Tô Thanh Hiểu tiễn anh ra ngoài. Mà anh mượn cơ hội đưa cô đến bãi đỗ xe.

“Trình Trình.” Thanh Hiểu biết, nhất định phải đánh đòn phủ đầu, Thẩm An Trình ép cô tựa vào cửa xe, sau đó ghé vào bên tai cô thì thầm nói, “Trang điểm, hửm?”

Toàn thân cô run rẩy, phải biết rằng, vành tai là chỗ mẫn cảm nhất của cô.

“A, Trình Trình, anh cũng biết, lời của ma nữ không thể không nghe.” Môi anh như có như không cọ sát trên vành tai cô, cô cảm thấy mình sắp mất đi sức lực để nói chuyện. Người đàn ông trước mắt rõ ràng là cầm thú, còn hiểu rõ thân thể của cô hơn cả bản thân cô.

“Uhm? Anh đang suy nghĩ có nên thu mua SYP không?” Thẩm An Trình khẽ hôn lên môi Thanh Hiểu một cái.

“Ừm, vị trái cây.”

“Em xin anh, Trình Trình, em thật vất vả chịu đựng đến bây giờ, anh không thể làm vậy...” Thanh Hiểu hai mắt rưng rưng nhìn Thẩm An Trình.

“Hử?”

“Em cam đoan sau này sẽ không như vậy nữa.” Cô nhón chân hôn nhẹ trên môi anh, lại bị anh ôm lấy thắt lưng, sau đó làm nụ hôn này càng sâu hơn.

Mãi cho đến lúc trở về văn phòng, trong đầu Tô Thanh Hiểu là một mớ hỗn độn, trên mặt còn đỏ ửng. Vì sao mỗi lần hôn, cô lại không chống đỡ được. Thật mất mặt!

Nhớ đến trước khi đi Thẩm An Trình nói tối gặp, còn có trợ lý trong xe vẫn thấy bọn họ, mặt cô càng thêm nóng.

Hoá ra đã mưu tính trước! Thẩm An Trình mới là ác ma.

2. Chương 2: Về Đi Công Tác

Một ngày chủ nhật nào đó, Thanh Hiểu còn ở trên giường lơ mơ mở mắt. A, Thẩm An Trình, một tay nâng cằm, một tay chơi đùa tóc của Thanh Hiểu, “Ồ, em dậy rồi.” Trong giọng nói còn mang theo chút hơi thở lười nhác.

“Ồ.” Tô Thanh Hiểu quyết định không thèm nhìn anh, trực tiếp xoay lưng qua. Sớm biết vậy, tối qua không nói cho anh biết ngày mai đi đảo Hải Nam công tác! Khiến cho chính mình đêm qua mệt đến mức như rã rời xương cốt! Kết quả tên đầu sỏ vẫn nhẹ nhàng khoan khoái nằm bên cạnh.

“Mắc cỡ à?”

Mắc cỡ cái đầu anh! Trong lòng Thanh Hiểu mắng to, mặt cũng bắt giắc nóng lên.

Bị ôm đi tắm rửa, Thanh Hiểu quyết định hôm nay không để ý đến tên cầm thú này nữa, không, mãi cho đến trước khi đi công tác trở về cũng không để ý tới anh.

Chàng cầm thú nào đó vẫn rất mặt dày dán chặt, chủ nhật không cần đi làm là thời khắc tốt nhất, làm sao anh có thể buông tha, hưởng hồ người con gái trước mắt lại còn rời bỏ anh, đồng ý đi đảo Hải Nam công tác một tuần. Ha ha đương nhiên anh sẽ có cách làm cho cô luôn nằm trong lòng bàn tay mình.

Vì thế, một buổi sáng sớm nào đó, cầm thú lại cưỡng ép quá độ.

Cùng đi đảo Hải Nam công tác với Thanh Hiểu còn có tổ trưởng của ban biên tập Ngôn Tố, và đồng sự nam của tổ bên cạnh Lâm Dân. Ô, may là cô không nói với cầm thú nhà mình sẽ đi cùng đồng sự nam, không thì cô sẽ chết thảm hại hơn.

Sau buổi sáng thoát khỏi Thẩm đại BOSS, Thanh Hiểu hưng phấn đến sân bay tụ họp với các đồng sự.

Cho nên nói, Thanh Hiểu vẫn là thỏ trắng bé nhỏ mà thôi, Thẩm An Trình chàng cầm thú này sao lại chịu cho bà xã của anh đi xa một mình. Ở một góc phía sau Thanh Hiểu, một anh chàng nào đó mặc âu phục, “A lô, BOSS, chủ tịch phu nhân đã an toàn lên máy bay, còn có một nam một nữ đi cùng, tôi sẽ mau chóng điều tra tư liệu cụ thể của hai người kia. Vâng, BOSS.” Đỗ Húc hít vào một hơi, sau đó cúp điện thoại, ngay tức khắc anh ta thay đổi vẻ mặt như trái mướp đắng. Vì sao thân là trợ lý đặc biệt của chủ tịch anh ta lại phải làm loại chuyện lén lút này!

Tuy rằng Lâm Dân và Tô Thanh Hiểu ở trong một công ty, nhưng vì thường ngày nhân viên của tổ khác nhau ít khi trao đổi, cho nên họ cũng không quen biết nhau.

Đối với Lâm Dân loại công tử ăn chơi này, bởi vì sinh ra trong gia đình giàu có, đi công tác đương nhiên cũng coi là nghỉ phép, huống hồ anh ta thấy Tô Thanh Hiểu là cô gái thanh tú, đương nhiên sẽ không bỏ qua. Dọc đường đi, Lâm Dân luôn trò chuyện với Tô Thanh Hiểu, bởi vì vị trí của hai người cạnh nhau nên càng thuận tiện hơn.

“Không biết có phải lần đầu Thanh Hiểu ngồi máy bay không?” Bởi vì trông thấy dáng vẻ không thoải mái của Thanh Hiểu, Lâm Dân tự động coi cô là loại người nghèo, nếu muốn lừa cô tới tay, chuyện đó càng dễ dàng hơn.

“A.” Vì tới qua Thanh Hiểu rất mệt, được rồi, thực ra cũng phải tự trách cô, nghĩ đến một tuần không được gặp ông xã của mình, cô liền trở nên đặc biệt miễn cảm, lại càng khơi mào dục vọng của người nào đó.

Ngồi máy bay? Ừm, giống như trước khi kết hôn qua Mỹ thăm bố mẹ chồng, lúc kết hôn đã tổ chức hôn lễ ở New Zealand, tuần trăng mật dạo chơi nửa vòng trái đất, uhm, hình như là ngồi khoang hạng nhất. Khoang phổ thông này thật sự không thoải mái nha. Thanh Hiểu híp mắt, sau đó nói tiếng “Ừm.”

Lâm Dân tựa hồ càng thêm hưng phấn, “Hàng năm tôi chủ yếu đều ra nước ngoài du lịch, nếu có cơ hội, tôi có thể mang em cùng đi nước ngoài xem thử.”

“Ồ, việc đó không được rồi, ngày thường công việc của tôi đều rất bận bịu.” Thanh Hiểu mơ mơ màng màng trả lời. Người này phiền quá à.

Vừa đến đảo Hải Nam, bọn Thanh Hiểu bắt đầu vội vàng công tác, Ngôn Tố lại thấy rõ ràng, Lâm Dân thích nha đầu Tô Thanh Hiểu này. Cho nên nói, lòng ghen tị của phụ nữ rất mãnh liệt. Cô ta hừ hừ, tuy rằng nghe nói Tô Thanh Hiểu đã kết hôn, nhưng cô ta vẫn chuẩn bị xem diễn. Cô ta không biết cô thật không hiểu hay giả vờ không hiểu.

Vừa hoàn thành công việc, Thanh Hiểu bắt đầu có ý nghĩ muốn ra ngoài chơi. Bởi vì khách sạn nơi bọn họ ở là làng du lịch, bên ngoài chính là biển cả xanh thẳm, Thanh Hiểu vốn thích biển, nhưng có cấp trên ở đây, cô luôn ngượng ngùng đưa ra yêu cầu muốn ra ngoài chơi.

“Ăn xong chúng ta đi dạo bãi biển đi.” Ngôn Tố tao nhã buông bộ đồ ăn xuống, sau đó mỉm cười với Thanh Hiểu.

Cô đương nhiên không biết Ngôn Tố có chủ ý gì, mà Lâm Dân còn rất cảm ơn Ngôn Tố mà tươi cười với cô ta.

Bãi biển tại nơi ở của Tô Thanh Hiểu vào ban đêm rất xinh đẹp, lại là một nơi thích hợp để người yêu nói chuyện yêu đương. Bởi vì làm việc mấy ngày liên tục, cơ thể đã rất mệt nhọc. Tô Thanh Hiểu thích ý nằm trên bờ cát, giờ phút này ở đây chỉ có thừa thớt vài bóng người.

Thanh Hiểu đột nhiên cảm thấy bên cạnh có hơi thở ấm áp, cô xoay mặt qua, mới phát hiện Lâm Dân không biết khi nào đã nằm bên cạnh mình, nhờ ánh trăng, Thanh Hiểu có thể thấy rõ nụ cười như có như không của anh ta. Nếu đổi là gặp được Thẩm An Trình, e rằng cô sẽ bị mê hoặc, thế nhưng cô đã quen nhìn khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của Thẩm An Trình, cô cho rằng bất cứ ai cũng kém hơn anh.

“Thanh Hiểu, không bằng chúng ta thử ở bên nhau đi. Lần đầu tiên gặp em, tôi có cảm giác tim đập thành thịch.” Lời thổ lộ của Lâm Dân vô cùng lớn mật và trực tiếp, Thanh Hiểu sững sốt hồi lâu còn chưa phản ứng lại, mãi cho đến khi Lâm Dân sắp đề lên người cô, cô mới ngồi dậy đẩy anh ta ra.

“Chuyện đó, xin anh đừng nói giỡn.” Theo tư tưởng mà nói, Thanh Hiểu là một cô gái rất ngốc, nhưng theo tình yêu mà nói, cô cũng là một cô gái dám làm dám chịu, mặc dù cô không chịu nói với người khác ông xã mình chính là Thẩm An Trình, nhưng đối với sự theo đuổi của người khác, từ trước đến nay cô đều quyết đoán cự tuyệt.

“Tôi đã kết hôn rồi.” Thanh Hiểu duy trì khoảng cách mấy mét với Lâm Dân, rồi mới nghiêm túc nói cho anh ta biết.

“Em muốn từ chối tôi cũng không cần dùng loại lý do thối nát này, nhưng mà đêm nay em trốn không thoát đâu.” Lâm Dân tới gần từng bước, mà Thanh Hiểu lùi về phía sau từng bước, mãi cho đến khi cô cảm thấy mình chạm vào lồng ngực của một người. Đó là mùi vị cô quen thuộc nhất mấy năm qua, mùi vị chỉ thuộc về một người, sự ấm áp của một người.

Thanh Hiểu không phản kháng hai tay của đối phương nắm lấy vai mình, Lâm Dân hơi sững sốt, anh ta đứng thẳng người. Bởi vì ánh trăng, anh ta mơ hồ trông thấy đối phương là một người đàn ông, hơn nữa là một người đàn ông mang theo sự lạnh lùng và cường thế.

Lâm Dân cho rằng Thanh Hiểu chỉ vì từ chối anh ta mới bịa ra lời nói dối, nhưng không ngờ cô lại ngoan ngoãn mặc cho người đàn ông này ôm cô.

“Mời anh buông cô ấy ra.” Là một thiếu gia giàu có, Lâm Dân quả thật không thích phụ nữ của mình bị người khác ôm, hơn nữa anh ta vốn không biết lai lịch của đối phương ra sao, trực giác nói cho anh ta biết người kia thua kém mình.

“Hiểu Hiểu, em thật là không ngoan.” Thẩm An Trình hoàn toàn không để ý đến Lâm Dân, anh thừa dịp bóng đêm mà liếm vành tai của Tô Thanh Hiểu một cái, cô co rúm lại chui vào trong ngực anh.

Cho dù rất muốn tự do, nhưng mà cách xa vài ngày như vậy, cô thật sự rất nhớ anh.

“Trình Trình, em xin lỗi nha.”

Sau đó anh liền kéo cô bỏ đi, để lại Lâm Dân một bụng tức.

Công ty của ba Lâm Dân trước kia cũng từng xu nịnh Thẩm An Trình, Lâm Dân vốn định sau khi trở về sẽ thăm dò điểm yếu của người đàn ông kia, nhưng không ngờ tối hôm đó nhận được điện thoại của ba nói toàn bộ việc làm ăn của công ty GK đều bị gián đoạn, hơn nữa liên tục bị đè ép. Thêm vào đó đối phương rõ ràng chỉ điểm ông ta phải giáo dục con trai của mình.

Mà ở trong một phòng khác, Tô Thanh Hiểu có chút bất đắc dĩ nhìn Thẩm An Trình nói chuyện điện thoại xong. Loại chuyện này hôm sau làm không được sao, không nên vào lúc này!

Buông điện thoại, anh liền đặt cô vừa tắm xong lên chiếc giường lớn.

“À, Trình Trình, sao anh lại tới đây?” Tô Thanh Hiểu thẹn thùng xoay mặt đi.

“Anh nhớ em.” Thẩm An Trình vuốt ve bên tai cô, sau đó không lưu tình chút nào mà hôn cô gái mình nhớ nhung mấy ngày nay.

Không cần nói nhiều lời, giờ phút này hai người phối hợp tình cảm mãnh liệt cũng đủ để biểu đạt nỗi nhớ nhung của mình với đối phương.

Một đêm triền miên.

3. Chương 3: Tiêu Bạch Trở Lại

Nói đến mối tình đầu của Tô Thanh Hiểu, không phải là Thẩm An Trình, mà mối tình đầu của Thẩm An Trình lại là Tô Thanh Hiểu.

Mỗi lần nhắc tới vấn đề này, Thanh Hiểu sẽ cười nhạo Thẩm An Trình, Trình Trình, em không ngờ anh Man show* như vậy, thích em bấy năm trời mới thổ lộ với em.

(*) Man show: ý chỉ loại người không dễ dàng biểu lộ cảm xúc, nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, thường hay biểu hiện khiến mọi người bất ngờ.

Kỳ thật Thẩm An Trình vẫn chưa nói thẳng ra, lúc ấy bên cạnh em có một Tiêu Bạch, anh làm sao có thể đi quấy rầy em.

Mấy năm trước, Tiêu Bạch bỏ rơi Tô Thanh Hiểu chạy sang Mỹ du học, Thanh Hiểu lúc ấy vẫn đắm chìm trong tình yêu say đắm với Tiêu Bạch, không thể thoát khỏi. Mãi cho đến khi có sự xuất hiện của kỳ sĩ Thẩm An Trình.

Ở đại học, Thẩm An Trình có thể nói là một người nổi tiếng. Thanh Hiểu là ghé con mới bước vào đại học, đương nhiên cô không biết anh, lại không biết người này nhìn như con sói xám lạnh lùng hà khắc, mấy năm trước đã tính toán ăn cô vào trong bụng.

Nói đến quá trình bắt đầu của họ, có lẽ rất nhiều người sẽ nhắc đến năm đó Thanh Hiểu vô tình từ chối Thẩm đại công tử lần này đến lần khác. Thế nhưng Thẩm đại công tử rất si tình đấy, dưới sự cố gắng bám riết không tha của anh, cuối cùng ôm được người đẹp về nhà.

Sau đó trước khi kết hôn, Tô Thanh Hiểu nói với Thẩm An Trình, Trình Trình, em xác định em rất yêu anh, Tiêu Bạch đã là bụi đất trong lòng em từ lâu rồi. Em yêu anh, rất yêu rất yêu anh.

Vì thế, ngày đó kết hôn thỏ trắng bé nhỏ xinh đẹp không đứng dậy nổi.

Tuy nhiên, hôm nay cô vừa vào công ty thì phát hiện vẻ mặt si mê của Mạt Nhiên, một tay chống cằm, hai mắt toả sáng không biết đang nhìn gì.

“Tiểu Nhiên Nhiên, cậu bệnh à?” Thật không hiểu, cô không phải đi công tác mấy ngày thôi sao, vì sao Mạt Nhiên lại si ngốc như người già!

Mãi đến khi cô ngồi cạnh nhìn chằm chằm Mạt Nhiên hơn mười phút, Mạt Nhiên mới phục hồi tinh thần, hưng phấn mà nắm chặt tay Thanh Hiểu.

“Oa, Thanh Hiểu, công ty chúng ta thay đổi chủ mới, bộ dạng rất đẹp trai rất trẻ tuổi nha!”

Khụ khụ, hoá ra là đang mê trai. Tô Thanh Hiểu âm thầm lắc đầu, lại đẹp trai, làm sao có người đẹp trai bằng Trình Trình nhà tớ chứ.

Cô nghĩ đến hôm trước Thẩm An Trình vội vàng làm xong công việc rồi chạy đến đảo Hải Nam tìm cô, tuy rằng cô biết anh nhất định phái người âm thầm theo dõi cô, nhưng đó cũng là vì anh yêu cô, không phải sao. Khoé miệng cô cong lên nụ cười hạnh phúc.

Thế nhưng giây tiếp theo cô lại không cười nổi.

Tại cửa, chỗ Mạt Nhiên đang si mê, ma nữ dẫn một người đàn ông mặc âu phục giày da đứng ở đó.

Tách trà cô cầm trong tay rơi xuống đất loảng xoảng.

Mạt Nhiên ở trong văn phòng cảm thấy bất ngờ.

Ngoài Thanh Hiểu ra, những người khác đều cung kính gọi chào chủ tịch, chào chủ biên.

Chủ tịch?

Mạt Nhiên lúc này vẫn duy trì sự bình tĩnh, kéo tay Tô Thanh Hiểu, ý bảo cô phải có lễ độ. Thế nhưng đối mặt với người đi không từ già của năm ấy, Thanh Hiểu lại không có cách nào lễ độ.

Người kia trái lại như là rất thuần thực đến trước mặt Tô Thanh Hiểu, theo thói quen sờ tóc cô, sau đó mỉm cười nói, “Hiểu Hiểu, đã lâu không gặp.”

Cô lùi về sau một bước, nhiều năm như vậy, khi gặp lại anh ta không khó xử khi bỏ đi năm ấy. Ngược lại cô cảm thấy, động tác của anh ta khiến cô hơi lúng túng.

“Đã lâu không gặp, Tiểu Bạch.”

Bắt đầu từ trung học, cô vẫn gọi anh ta là Tiểu Bạch, anh ta luôn nói cô xem anh ta như là chó cưng sao.

Nhưng hiện tại gọi như vậy, sao lại mất tự nhiên như thế chứ.

Trong văn phòng yên tĩnh, ma nữ chủ biên vốn chuẩn bị phê bình Thanh Hiểu cũng không dám lên tiếng nữa.

Trai tài gái sắc, hai người bọn họ đứng chung một chỗ quả thật rất xứng đôi. Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, Tô Thanh Hiểu không còn yêu Tiêu Bạch từ lâu.

Buổi trưa, Tiêu Bạch mời Thanh Hiểu đến quán cà phê dưới lầu.

Tô Thanh Hiểu nhìn chằm chằm vào cà phê trên bàn, cô ghen không ra một chữ. Thực ra cô muốn hỏi, anh lại đến làm gì, tôi là người đã có chồng.

“Em sống tốt không?” Người đàn ông đối diện mi thanh mày tú ngược lại mở miệng trước.

“Tốt lắm.” Cô đột nhiên cảm thấy thoải mái, “Tôi đã kết hôn, anh khoẻ không, Tiêu Bạch?”

Nghe nói như thế, Tiêu Bạch rõ ràng sửng sốt, anh ta nghe ra cô gọi mình là Tiêu Bạch, mà không phải Tiểu Bạch, mà điều càng làm anh ta kinh ngạc hơn, chính là cô kết hôn?

“Cho dù em hận anh thế nào đi nữa cũng đừng lấy loại chuyện kết hôn này gạt anh.”

“Hả? Không có đâu. Tôi nói thật đấy.”

Tiêu Bạch nhìn cô có chút đau buồn, nói thật, mấy năm nay cô không thay đổi chút nào, ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng giống như trước kia khi bọn họ ở bên nhau.

Ánh mắt của Tiêu Bạch không cẩn thận nhìn thấy dấu vết trên cổ cô. Anh ta hơi lạnh lẽo, hoá ra là thật sự.

Anh ta còn hy vọng cô có thể chờ mình mấy năm sau từ Mỹ trở về, anh ta có thể giải thích rõ ràng với cô vì sao năm đó mình lại bỏ đi, và sẽ trở về cùng cô sống hạnh phúc, nhưng không ngờ cô đã có người mang lại hạnh phúc cho cô.

Anh ta vươn tay định sờ tóc cô theo thói quen, nhưng phát hiện cô rút về sau một chút. Sau đó cười xấu hổ.

Thanh Hiểu nhìn thấy bên ngoài quán cà phê có chiếc xe thể thao mui trần, cô biết tên kia nhất định là ghen tị!

Giây tiếp theo, tiêu điểm của cả quán cà phê liền tụ tập trên người anh chàng đang tới, toàn thân toả ra khí thế chói đến gần.

Tiêu Bạch vừa định nói đùa, Hiểu Hiểu khi nào thì em cũng bắt đầu mê trai. Anh ta liền phát hiện người đàn ông kia đang đi thẳng hướng đến bọn họ.

“Bà xã, em đã quên anh nói buổi trưa muốn đón em đi ăn à.” Thẩm An Trình lựa chọn không nhìn Tiêu Bạch ở đối diện. Trước kia anh không theo đuổi được Thanh Hiểu, chỉ luôn âm thầm nhìn bọn họ hẹn hò, hiện tại, rốt cuộc phong thủy luân phiên xoay vòng.

“Ồ, Trình Trình, xin lỗi nha, em thật sự quên mất.” Thanh Hiểu vô tội chớp mắt mấy cái với Thẩm An Trình, sau đó cô đứng dậy nói với Tiêu Bạch xin lỗi, tôi có việc đi trước, sau đó cô nắm tay Thẩm An Trình ra về tủi thân mà hướng về chiếc xe thể thao mui trần kia.

“Trình Trình, anh đi xe khi nào thế?”

“Mới đây, anh nghe nói người đàn ông trước kia của em đã trở về, anh chạy tới khoe.”

“Anh đó, con nít quá.” Cô bắt đắc dĩ hôn lên khoé miệng của anh.

Trong quán cà phê, Tiêu Bạch nhìn hai người ở bên ngoài, đau khổ mà nhắm mắt lại.

4. Chương 4: Buổi Hẹn Mặt Bạn Học Trung Học

Từ ngày đó Tiêu Bạch không một mình tìm Tô Thanh Hiểu nữa, nhiều lắm là chuyện công việc ngẫu nhiên gặp ở văn phòng. Trái lại mỗi lần nhìn thấy Tiêu Bạch, Mạt Nhiên đều ra vẻ si mê.

Ngày đó, Mạt Nhiên rốt cục cảm thấy kỳ quái, vì sao mỗi lần ánh mắt của ông chủ đều dừng ở trên người Tô Thanh Hiểu.

“Thanh Hiểu, khai báo thành thật, cậu và ông chủ mới có phải có quan hệ mập mờ gì không?” Thừa dịp lúc nghỉ trưa, Mạt Nhiên lên đến gần Thanh Hiểu, nói bên tai cô.

Lúc này Thanh Hiểu đang hạnh phúc nhìn chăm chăm tin nhắn Thẩm An Trình gửi đến cho mình, Hiểu Hiểu, buổi tối về nhà anh nấu cơm cho em.

Tô Thanh Hiểu ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Mạt Nhiên, “Cậu nói Tiêu Bạch?”

“Ừ ừ.” Mạt Nhiên gật đầu như trống bỏi.

“Mối tình đầu.” Thanh Hiểu không hề kiêng dè, dù sao cũng là quá khứ, ai không có đoạn tình cảm thất bại chứ.

Mạt Nhiên trái lại đưa ra vẻ mặt bị sét đánh, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

“Nhưng mà tớ đã không còn thương anh ta từ lâu, anh ta cũng không còn thương tớ, nhiều lắm coi như là bạn bè.” Thanh Hiểu tiếp tục nói, Mạt Nhiên thở dài, sau đó nhìn bóng dáng ảm đạm của ông chủ ở cửa rời đi.

Đây là tình huống gì hở?

Tan tầm về nhà, Thanh Hiểu và Mạt Nhiên chen chúc trên xe bus. Bởi vì hôm nay Mạt Nhiên một mực ép hỏi ông xã cô rốt cuộc hình dáng thế nào, Thanh Hiểu vì không muốn Mạt Nhiên đau tim hoặc là cao huyết áp đột xuất, nên cô đã bảo Thẩm An Trình về thẳng nhà.

Người nào đó không vui mà oan ức trở về giường.

Lúc đẩy cửa nhà ra, có mùi thức ăn bay tới, Thẩm An Trình mặc tạp dề con thỏ mà Tô Thanh Hiểu chuyên dùng, anh ở phòng bếp bận bịu nấu nướng.

Thật lâu không tự mình nấu cơm...

Một đôi tay vòng qua thắt lưng của anh.

“Thật tốt.”

Anh khẽ cười, “Đừng lộn xộn, bằng không em sẽ đói bụng đấy.”

Cô ngơ ngác suy nghĩ hồi lâu, sau đó yên lặng buông tay, rồi ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn bên cạnh, mặt mày đỏ ửng.

Sau khi ăn uống no say, Thẩm An Trình yên tâm thoải mái ăn luôn Tô Thanh Hiểu, cô bị giày vò đến mí mắt không mở ra nổi. Một hồi chuông di động đột ngột phá vỡ sự yên lặng trong phòng.

Anh hí hóp mắt, nhìn thấy hai chữ Tiêu Bạch loé trên màn hình.

“Alo?”

Tiêu Bạch ở đầu dây bên kia trái tim chợt lạnh, thanh âm của Thẩm An Trình còn mang vẻ biếng nhác.

“Tôi tìm Tô Thanh Hiểu.” Ngữ khí của anh ta mang theo chút tức giận.

“Cô ấy rất mệt, đang ngủ, có chuyện gì thì nói với tôi.” Một bàn tay anh đang đùa nghịch tóc cô, cô vô thức kêu một tiếng, Tiêu Bạch ở bên kia rõ ràng nghe thấy tiếng này, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Thứ bảy này tại khách sạn Tinh Hoa có buổi họp mặt bạn học trung học, hy vọng cô ấy có thể tới tham gia.” Sau đó anh ta vội vàng cúp máy.

“Trình Trình, gì thế?” Thanh Hiểu nép mình trong lồng ngực của Thẩm An Trình.

“Mối tình đầu của em mời em đi họp mặt bạn học.” Sau đó anh cúi xuống ngăn chặn lời của cô muốn nói ra.

Ngày hôm sau, Tô Thanh Hiểu mệt mỏi đến muộn.

Nhưng đồng thời nhận được điện thoại của lớp trưởng trung học.

Thứ bảy, khách sạn Tinh Hoa.

Thực ra Tô Thanh Hiểu không muốn đi tham gia buổi họp mặt. Vào thời điểm ấy, mọi người đều biết cô và Tiêu Bạch là cặp đôi gương mẫu, mà trong lớp có một cô gái nhà giàu vẫn bám riết không tha mà theo đuổi Tiêu Bạch, sau đó có rất nhiều người trong lớp xem thường cô bé lọ lem cổ hủ Tô Thanh Hiểu này.

Hiện thực của xã hội, từ trung học đã bắt đầu biểu hiện ra.

Khi cô đưa ra vẻ mặt đau khổ kể chuyện này với Thẩm An Trình, anh trái lại rất bình tĩnh, chỉ nói câu lúc em về thì gọi điện cho anh.

Nói là thứ bảy, thật ra là ngày hôm sau.

Lúc Tô Thanh Hiểu đến khách sạn Tinh Hoa thì Tiêu Bạch vừa lúc từ bãi đỗ xe đi tới. Hai người lúng túng nhìn nhau cười.

“Không ngại giả vờ làm người yêu cùng anh một chút chứ?”

Tiêu Bạch rất lịch sự đặt tay cô lên cánh tay mình, anh ta không chú ý đến sắc mặt gượng gạo của cô.

Trong phòng sớm đã có tiếng người ồn ào, nhưng lúc hai người bọn họ đi vào lại yên tĩnh xuống, mấy chục ánh mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Sau khi tốt nghiệp trung học đây là lần đầu gặp lại Liễu Diệp, cô ta mặc váy dài màu đỏ, trang điểm hơi đậm, cười đến quỵên rũ.

“Nghe nói hai người không phải chia tay rồi sao?” Liễu Diệp rất tự nhiên kéo Tiêu Bạch, sau đó gọi tiếng, Tiểu Bạch.

Tô Thanh Hiểu lắng nghe rõ ràng.

Sắc mặt anh ta hơi cứng ngắc, ngay cả sắc mặt của Tô Thanh Hiểu cũng bắt đầu mất tự nhiên, cô trực tiếp lùi vài bước cách xa bọn họ.

Cô nên sớm đoán được, Liễu Diệp sẽ làm mình khó xử. Huống chi cô là người duy nhất nhìn thấy Tiêu Bạch trước khi xuất ngoại.

Không biết có cố ý hay không, cô luôn nghe ra từng lời châm chọc của cô bạn học đối với cô.

Hôm nay Thanh Hiểu mặc chiếc váy màu xanh dương, kỳ thật ngay cả cô cũng không nhận ra thương hiệu, Liễu Diệp lại dùng chiếc váy xa xỉ này thổi phồng.

“Thật không ngờ Thanh Hiểu hoá ra được người có tiền bao nuôi đấy. Chẳng trách xinh đẹp như vậy.” Lời nói cô ta mang theo sự châm biếm.

Thanh Hiểu ngồi bên cạnh Tiêu Bạch, cô có thể cảm giác anh ta ảm nhẫn.

Đây là buổi họp mặt bạn học, sao lại có thể vì cô mà mất hoà khí.

“Mọi người hãy ăn thoải thích, hôm nay tớ đã bao hết rồi.” Liễu Diệp ngồi bên cạnh Tiêu Bạch, ánh mắt không ngừng ném về phía Tô Thanh Hiểu.

“Gần đây Liễu Diệp càng ngày càng đẹp.”

“Đúng vậy đúng vậy, may mà cậu còn nhớ đám bạn cũ là chúng tôi.”

Thanh Hiểu cuối cùng chẳng có khẩu vị, cô ngốc thế nào cũng đoán được, Liễu Diệp biết Tiêu Bạch về nước mới cố ý tổ chức buổi họp mặt này.

“Tại sao Tiêu Bạch và Tô Thanh Hiểu chia tay vậy?”

“Thế khi nãy sao còn cùng nhau đi vào?”

“Ha ha, sẽ không phải vì thấy Tiêu Bạch quá tốt nên muốn phục lại tình cũ chẳng.”

Lời nói của những người đó như là cố ý vô tình nói cho Tô Thanh Hiểu nghe.

Lại không biết ai bắt đầu kính rượu, lúc đến phiên Thanh Hiểu thì vẩy rượu trên người cô.

Cô chưa kịp kêu lên thì Liễu Diệp đã hô to, bảo quản lý khách sạn đến đây.

Bởi vì Liễu Diệp là khách quý nên quản lý khúm núm nghe cô ta quở trách. Tất cả mọi người hiểu được, không phải cô ta đang chứng tỏ mình có bao nhiêu quyền uy sao?

Thanh Hiểu không có cơ hội đi ra ngoài thay quần áo bị ướt, Liễu Diệp lại cứ mắng chửi.

Tiêu Bạch vừa định lấy áo vét của mình choàng cho Thanh Hiểu thì quản lý khách sạn nhận ra cô.

“Tô tiểu thư, hôm nay tôi tiếp đãi không chu đáo, xin cô đừng trách cứ.” Quản lý khách sạn gọi Tô tiểu thư lưu loát, mà không gọi được cái họ của Liễu Diệp.

Thanh Hiểu cười thân thiện với anh ta, quản lý khách sạn liền trực tiếp gọi điện thoại cho tổng giám đốc.

Khách sạn Tinh Hoa được xem là khách sạn cao cấp nhất, bình thường xảy ra chuyện gì, nói thế nào cũng không đến phiên tổng giám đốc ra mặt. Mà mọi người đều thấy thái độ của người quản lý đối với Tô Thanh Hiểu, họ càng xác định cô được bao nuôi.

Sắc mặt của Liễu Diệp cũng trở nên bối rối, Tiêu Bạch nắm áo vét của mình, thật lâu không phản ứng.

Vài phút sau tổng giám đốc tới nơi, hơn nữa mang theo vài nhân viên nữ, bảo các cô dẫn Thanh Hiểu đi thay quần áo, ông ta nhìn thấy Liễu Diệp trái lại không có hoà khí giống như đối với Thanh Hiểu.

“Mặc kệ các người là ai, thái độ vừa rồi của các người quả thật không tốt, cho dù là khách quý của khách sạn chúng tôi cũng không thể làm ra chuyện vô lễ như vậy, huống chi Tô tiểu thư các người đắc tội không nổi đâu.”

Dứt lời, ông ta căn dặn người đối thức ăn và rượu.

Bây giờ, mọi người không có khẩu vị.

Tiêu Bạch biết, chồng của Tô Thanh Hiểu là nhà doanh nghiệp trẻ tuổi nhất của thành phố A, con một của dòng họ, có thể khiến Liễu Diệp không thể đứng lên.

“Còn không phải là được bao nuôi, kiêu ngạo như vậy.” Sắc mặt Liễu Diệp trắng bệch, mọi người cũng thì thầm nói nhỏ.

“Liễu Diệp, cô biết điều một chút, Thanh Hiểu cô ấy, cô quả thực không chạm vào được đâu.”

“Thế nào, anh vẫn đau lòng à? Tôi đã nói anh vô duyên vô cớ trở về Trung Quốc làm gì, còn không phải là vì tìm người đàn bà này sao, anh nhớ kỹ cho tôi, chúng ta đã đính hôn.”

Lời này của Liễu Diệp, mọi người đều nghe thấy. Trái lại có một số người bắt đầu nghi ngờ cô ta.

Thanh Hiểu thay quần áo xong, chần chừ ở cửa đã lâu, lúc này cô mới đẩy cửa đi vào.

Lại bắt đầu một mảnh tĩnh lặng.

Lúc này tổng giám đốc lại cố tình tới nữa.

Liễu Diệp không dám nói gì, Tiêu Bạch xấu hổ nhìn Thanh Hiểu.

“Tô tiểu thư, Thẩm tổng sắp đến.”

Lời này của tổng giám đốc cũng nói cho mọi người nghe.

Người ở thành phố A lâu dài đương nhiên không xa lạ với dòng họ Thẩm này.

Tiêu Bạch không biết khi nào đã đứng cạnh Tô Thanh Hiểu, Liễu Diệp thờ ơ đứng chờ.

Thực ra Thanh Hiểu biết rõ, lúc trước Tiêu Bạch đi Mỹ là cùng đi với Liễu Diệp.

“Anh xin lỗi, không ngờ tình huống lại thế này.” Tiêu Bạch cúi đầu nhìn Thanh Hiểu, anh ta vẫn nhớ rõ khi họ còn ở bên nhau, cô hiếm khi tức giận, nhưng hiện tại vẻ mặt của cô làm cho anh ta hiểu được, cô đang nổi giận.

Thanh Hiểu mím môi không nói lời nào.

Hồi trung học kỳ thật cô là một con cừu nhỏ, luôn ở dưới sự che chở của Tiêu Bạch mà trưởng thành.

Nhưng sau khi ở bên Thẩm An Trình, tuy rằng cô vẫn hơi ngốc, chỉ ít cũng trải qua rất nhiều chuyện, cũng biết bảo vệ bản thân.

Dù sao Tiêu Bạch cũng là lãnh đạo trực tiếp của cô, cô không nói gì, không khí trong phòng trở nên kỳ lạ.

Mãi cho đến khi Thẩm An Trình xuất hiện.

Anh mặc áo khoác màu đen, dáng người có vẻ đặc biệt cao ngất, anh đứng bên cạnh Thanh Hiểu, mọi người đều há hốc mồm vì kinh ngạc.

Tiêu Bạch cũng mất tự nhiên mà lui ra sau, Liễu Diệp lại mở to hai mắt nhìn.

Thẩm An Trình hoàn toàn không để ý đến bọn họ, mà trực tiếp ôm Tô Thanh Hiểu, giọng điệu nói chuyện hoàn toàn không lạnh nhạt như khi đối mặt với những người kia, “Hiểu Hiểu, chúng ta về nhà.” Sau đó anh ngoảnh đầu nói với tổng giám đốc theo sau, “Chi phí của phòng này tính vào sổ sách của tôi.”

Lúc rời khỏi, tổng giám đốc cười nịnh nọt, trong phòng hoàn toàn lặng ngắt như tờ, trái lại Tô Thanh Hiểu vừa đi ra liền bị Thẩm An Trình đặt lên tường, rồi hôn lấy hôn để. Mãi cho đến khi cô sắp không hô hấp được, anh mới buông cô ra.

“Em biết anh sẽ đến mà, anh thích trình diễn anh hùng cứu mỹ nhân.”

“Bà xã nhà anh càng ngày càng hiểu anh.” Anh cười đến khuynh thành, cô lại bị hôn lần nữa.

5. Chương 5: Về BẠN Nhảy Của Boss Lớn

Công ty của Thẩm An Trình mỗi năm đều tổ chức vũ hội cuối năm vào dịp sắp tết nguyên đán.

Hàng năm vào lúc này chính là thời điểm mà Tô Thanh Hiểu đau đầu nhất. Mỗi năm đầu tiên Thẩm BOSS đều sẽ mời vợ mình đi tham gia, sau đó bị từ chối anh liền ở tại nhà nằm suốt ngày trên giường với Tô Thanh Hiểu.

Hậu quả chính là, từ tết nguyên đán Tô Thanh Hiểu bắt đầu trực tiếp nghỉ phép.

Nhưng năm nay cô buồn rầu nhìn chằm chằm bảng báo cáo hàng năm trước mặt mình, cô không phải kế toán, Tiêu Bạch chết tiệt kia cố tình bảo cô chỉnh lý lại số liệu sai.

Mặt Nhiên vuốt tóc Thanh Hiểu, “Con à, cha đây tết nguyên đán còn muốn về nhà, con từ từ buồn rầu nhé.”

Thanh Hiểu oán giận nhìn cô bạn của mình một cái, càng thêm buồn bực.

Cô nhớ tới lời mời của Thẩm An Trình tối qua, rõ ràng năm nào cũng dứt khoát từ chối, nhưng mà, tưởng tượng năm nay phải ở lại một chỗ tăng ca với Tiêu Bạch, cô không thoải mái chút nào, còn nghe nói đi liên hoan cuối năm nữa, cô càng không thoải mái. Cô rất muốn cách Tiêu Bạch thật là xa.

Nếu nói với người đàn ông nhà mình vì công việc mà không làm bạn nhảy với anh, đoán chừng sẽ khiến BOSS Thẩm tức giận.

Thanh Hiểu rất sầu não.

Thế nhưng dường như năm nay ngay cả cơ hội từ chối BOSS Thẩm cũng không cho cô.

Tiệc nguyên đán ngày đó, Thanh Hiểu chưa kịp tới công ty thì đã bị BOSS Thẩm trực tiếp cướp đoạt giữa ban ngày, sau đó thay lễ phục dạ hội, còn cho cô mặc áo khoác ngoài thật dày nữa.

“Không cho phép em cởi ra, bằng không hôm nay em đừng nghĩ đứng lên nữa.” BOSS lớn ngồi xuống chỗ kia, sau đó thần thái sáng khoái nhìn vẻ mặt buồn bực của cô.

Kỳ thật cùng bà xã nhà mình ở trên giường qua tết nguyên đán cũng không tệ, nhưng xét thấy xảy ra vấn đề đại loại như Tiêu Bạch, Thẩm An Trình làm sao cũng không có cách nào nhẫn nại nữa.

Nhất định phải nói với mọi người, Tô Thanh Hiểu là vợ của Thẩm An Trình anh.

Cứ như vậy, Tô Thanh Hiểu dưới khí thế mạnh mẽ của BOSS bị chuyên viên trang điểm, nhà tạo mẫu tóc, nhà thiết kế chơi đùa cả buổi chiều.

Buổi tối, chiếc xe thể thao của BOSS Thẩm đậu bên ngoài khách sạn Đế Hoàng.

Người giữ cửa nhanh chóng chạy ra mở cửa xe.

Người lần lượt đi vào khách sạn liền nhìn thấy một cảnh như vậy.

Thẩm An Trình mặc âu phục Armani màu đen từ trên xe bước xuống trước, sau đó gương mặt núi băng vạn năm không thay đổi tại chỗ không người thấy lại hơi cười, khom lưng vươn tay trái của mình, dường như đang mời một người khác trong xe bước xuống.

Lúc này những người đang tới lui chợt ngừng lại.

Ra vào khách sạn này đều là viên chức của công ty Thẩm An Trình. Tuy rằng sớm nghe nói chủ tịch đã kết hôn, mặc dù đã có lời đồn đêm nay chủ tịch sẽ mang chủ tịch phu nhân xuất hiện, nhưng mà, nhìn chủ tịch thế này hẳn là rất yêu chủ tịch phu nhân nha!

Mọi người càng thêm tò mò đối với chủ tịch phu nhân.

Chân phải bước ra đầu tiên là chiếc giày cao gót màu đỏ khoảng chừng 10 phân, dây thắt của chiếc giày là màu sắc trong suốt, được thắt khéo léo trên mắt cá chân, nhưng cũng dường như rộng rãi thoải mái, khiến người ta hít một hơi, hình ảnh như vậy rất hấp dẫn người khác.

Sau đó nửa thân trên là áo khoác màu đỏ, cũng ánh lên gương mặt của cô gái trước mắt càng thêm xinh xắn, càng thêm long lanh. Rõ ràng là màu đỏ, rõ ràng là màu sắc quyến rũ, mặc trên người cô lại như là màu sắc thuần khiết nhất, mỹ lệ sáng bóng, khiến người ta không thể mở mắt.

Bởi vì áo khoác không hoàn toàn bọc cả người của cô gái, lộ ra bên trong là lễ phục dạ hội cùng màu, trước ngực vậy là một đoá hoa hồng nở rộ, tươi đẹp, kiều mị.

Mái tóc dài của cô gái xoã trên đầu vai, hình như che đi xương quai xanh, nhưng có thể nhìn ra người đó xinh đẹp thế nào, đáng người tốt thế nào.

Chỉ là liếc mắt một cái liền có thể khiến người ta ghi nhớ vĩnh viễn.

Lúc này Đỗ Húc đứng ở cửa chuẩn bị đón tiếp chủ tịch, anh ta thấy cũng ngây người, chẳng trách bình thường lão đại luôn bảo anh ta theo chặt phu nhân, quả nhiên rất xinh đẹp.

Cô gái mỉm cười, ôm lấy cánh tay của Thẩm An Trình, “Vì sao giày lại cao như vậy a, em không muốn mang nữa!”

Thẩm An Trình vẫn điềm tĩnh như thường, “Trở về anh mát xa cho em.”

Lúc hai người nói chuyện đều kè sát đối phương, người khác trông thấy có vẻ rất ám muội.

Đỗ Húc thật muốn khóc lóc cảm kích Tô Thanh Hiểu, hàng năm chủ tịch đều viện cớ không tham dự tiệc tối, năm nay rốt cục đã đến rồi.

Tô Thanh Hiểu và Thẩm An Trình vừa tiến vào trong thì hội trường ồn ào đột nhiên yên tĩnh.

Hai người chỉ lặng lẽ đứng tại chỗ, nhận sự chú ý của người khác. Được rồi đây chỉ là biểu tượng, sự thật là, “Em đói, Trình Trình.”

“Chịu đựng một chút.”

Cô buồn bực, trầm mặc.

Sau khi người chủ trì thao thao bất tuyệt một hồi, Thanh Hiểu và Thẩm An Trình bắt đầu mở màn khiêu vũ đau khổ.

Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người bọn họ, bước nhảy nhẹ nhàng, bạn nhảy xứng đôi nhất, bọn họ là tiêu điểm của toàn hội trường.

Kết thúc một điệu nhảy.

Một bàn tay của Thẩm An Trình nhẹ nhàng ôm Tô Thanh Hiểu đang thở dốc, “Đã lâu không khiêu vũ, mệt quá.” Cô ngẩng đầu cười nhìn anh.

Anh không nói lời nào, ngọn đèn trong phòng sáng lên trong nháy mắt, tất cả mọi người nhìn bọn họ chăm chú, thậm chí nói nhỏ.

Thẩm An Trình đột nhiên kéo Tô Thanh Hiểu đến trước microphone, cô còn chưa kịp phản ứng, mọi người chợt nghe thấy chủ tịch luôn mặt lạnh đang nói chuyện.

“Tôi rất vui hôm nay có thể mang theo phu nhân của tôi cùng tham gia tiệc cuối năm của công ty. Từ khi tôi tiếp nhận công ty đến nay, có rất nhiều người đều hỏi tôi về vấn đề không có bạn gái, bởi vì phu nhân của tôi nên tôi chưa từng công khai quan hệ của chúng tôi, nhưng hôm nay, tôi muốn mượn cơ hội này nói với mọi người, Tô Thanh Hiểu là vợ của Thẩm An Trình tôi. Anh yêu em.” Câu cuối cùng là anh nói với cô, Thanh Hiểu liền đỏ mặt.

Giới truyền thông ở dưới sân khấu đã sớm xông xáo, liên tục chụp lại hình ảnh của hai người.

Lại có đề tài trang nhất rồi.

Đợi mọi người tiêu hoá xong sự dẹt dẹt của chủ tịch thì Thẩm An Trình và Tô Thanh Hiểu đã không thấy đâu.

Có một cô gái ở trước sân khấu kêu lên, “Cô gái kia không phải là nhân viên phục vụ đưa cơm sao?”

Bên trong xe.

“Mình đi như vậy không sao chứ?” Thanh Hiểu ôm chặt Thẩm An Trình.

“Ừm.” Anh gác cằm lên đầu cô, “Rất cuộc để anh yêu tâm.”

Nghe anh nói thế, cô hơi đỏ mặt, ngẩng đầu lên hôn lên môi anh một cái. Anh như đã đoán trước, một bàn tay đè lại ót cô, làm nụ hôn này càng sâu hơn.

Không có sự quấy rầy của bất cứ ai, chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người.

6. Chương 6: Về Cục Cường

Gần đây BOSS Thắm rất phiền muộn, khiến cho toàn thể công ty cũng rất phiền muộn, không ai dám vào văn phòng của BOSS Thắm.

Cơ thể của Tô Thanh Hiểu đã không thoải mái mấy ngày nay, cơm ăn không vô, thường xuyên nhìn thấy bàn ăn là bỏ chạy đến phòng vệ sinh nôn mửa.

BOSS Thắm nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng, hình như dì của vợ mình vẫn chưa tới, chẳng lẽ, anh sắp được làm bố?

Vì thế, văn phòng của Thắm An Trình liền hình thành một bầu không khí rất kỳ quái, BOSS lớn đi vòng quanh văn phòng suốt, buổi chiều phải đi bệnh viện kiểm tra, kiểm tra, kiểm tra.

Bệnh viện khoa phụ sản, Thắm An Trình nắm chặt tay Tô Thanh Hiểu, anh có vẻ càng khẩn trương hơn cô.

“Trình Trình, anh đừng hồi hộp như vậy chứ! Người sinh con là em mà!”

“Hiểu Hiểu, anh đây gọi là kích động.” Thắm An Trình mặt than giả vờ bình tĩnh nhìn về phía xa.

Từ khi cô đi làm, BOSS Thắm chưa từng kích động như bây giờ.

Mấy tháng sau.

“Gọi là Thắm Quân Bạch!”

“Niệm Bạch đi, vợ à.”

“Quân Bạch.”

“Được.”

BOSS Thắm nhẹ nhàng xoa bụng của vợ mình.

Con của anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-am>